

НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЕТА ШУМІЛІНШЧЫНЫ

СЬВІТАНАК

Беларусь, твой народ дачакаецца Залацістага, яснага дня! М. Багдановіч.

№9 (209) ЧЭРВЕНЬ 2016 ГОД

У ЦЭТРЫ ЎВАГІ

ЗАБРУДЗІЛІ ВАДАЁМЫ

У возера Будавесць паблізу аграгарадка Амбросавічы паступаюць сцёкі з няспраўнай каналізацыі.

Аграгарадок паводле ўладаў — гэта сімвалдобраўпарадкаванасціідабрабыту ў сельскай мясцовасці. У рэчаіснасці сітуацыя часта далёкая ад ідэальнай.

Фармальна за каналізацыйную сістэму тут адказвае Шумілінская жыллёва-камунальная гаспадарка. Аднак, па ўсяму відаць, праблема няспраўнай каналізацыі прадпрыемству не пад сілу.

Каля вадаёма добра відаць перапоўненыя калодежы, з якіх каналізацыйныя сцёкі трапляюць прама ў возера Будавесць. На адным з пляжаў для купання і адпачынку ўжо ўстанавілі яскравую шыльду «Купацца строга забаронена». Відавочна, што купанне ў гэтым месцы забаронена ў сувязі з забруджваннем вадаёма.

Варта нагадаць, што паблізу гэтага месца знаходзіцца аздараўленчы летнік «Дружба». А побач з забароненым пляжам — стадыён, на якім праводзяцца абласныя спартакіяды.

Алесь Шумскі

ЭКАНОМІКА

НЕДАПЛАЦІЛІ ПАДАТКІ

Адно сельскагаспадарчае прадпрыемства Шумiлiншчыны завiнавацiлася ў бюджэт болей як за тры мiльярды беларускiх рублёў.

Інспекцыя Міністэрства па падатках і зборах Віцебскай вобласці па Шумілінскаму раёну па выніках планавай праверкі сельскагаспадарчага прадпрыемства прад'явіла да выплаты ў бюджэт плацяжоў на агульную суму 3,1 млрд, у тым ліку пені - 0,6 млрд.

Пры гэтым асноўным парушэннем з'явілася неправамернае прыняцце прадпрыемствам да вылічэння падатку на дададзеную вартасць (падатак выплачваўся пры набыцці тавараў за кошт бязвыплатна атрыманых сродкаў бюджэту).

Апроч таго, інспектары ўстанавілі, што прадпрыемства несвоечасова пералічвала падаходны падатак з заработнай платы - плацельшчыку даналічана пеня па падаходным падатку ў суме 0,1 мільярд рублёў.

У. Прылуцкі

ГРАМАДСКАЯ БЯСПЕКА

ТЭМАТЫЧНЫЯ ЎРОКІ

У рамках акцыі «Канікулы без дыму і агню» шумілінскія ратавальнікі працягваюць наведваць дзіцячыя аздараўленчыя лагеры.

Работнікі МНС імкнуцца падзяліцца ведамі і карыснай інфармацыяй, якая спатрэбіцца дзецям не толькі ў час летніх вакацый, але і на працягу ўсяго жыцця.

Як сябе паводзіць у надзвычайнай сітуацыі, на вадаёмах, куды паведамляць пра надзвычайнае здарэнне, і што рабіць, каб такіх сітуацый было як мага менш? Пра ўсё гэта распавялі ратавальнікі дзецям, якія адпачываюць у дзіцячым аздараўленчым лагеры «Пунсовы ветразь» у вёсцы Лескавічы і прышкольных лагерах «СШ № 1 г.п.Шуміліна» і «Яслі-сад № 3 горпасёлка Шуміліна».

У ходзе візітаў ратавальнікі правялі з хлопчыкамі прафілактычныя гутаркі і віктарыны па АБЖ, прадэманстравалі навучальныя відэафільмы, абмеркавалі тэматычныя сітуацыйныя задачы. Хлопчыкі з задавальненнем удзельнічалі ў розных гульнях, актыўна ўступалі ў дыялог і дзяліліся з ратавальнікамі сваімі ведамі па АБЖ, назапашанымі за навучальны год. За гэта і атрымалі ад ратавальнікаў памяткі "Бяспечнае дзяцінства", маляўнічыя брашуры «Геаметрыя бяспекі» і "Першыя правілы бяспекі".Ратавальнікі спадзяюцца, што іх візіт, а галоўнае, веды па асновах бяспекі жыццядзейнасці, надоўга застануцца ў памяці дзятвы і дазволяць ім пазбегнуць надзвычайных сітуацый.

Мікалай Амбросаў

НАША СПАДЧЫНА

НА ЛЕКАВАННЕ Ў ДАБЕЮ

Навошта ў XIX стагоддзі ў вёску на Шумiлiншчыне ехалi людзi з розных куткоў Беларусi i Расii i як за чатыры гады Добея стала старэйшай на паўтара стагоддзя?

Цалкам магчыма, што размешчаны меней чым у дзесяць кiламетраў ад райцэнтра населены пункт так i лічыўся бы маладзей на 150 гадоў, калi б не зацікавілася яго гісторыяй Ала Бубен – цяперашняя старэйшына i аднačасова тутэйшы бібліятэкар. Прама скажам, мэты «састарыць» Дабею Ала Мікалаеўна перад сабой не ставіла. Проста шукала звесткі пра мястэчка, дзе нарадзілася яе маці і куды самой даволся пераехаць па сямейных абставінах. Бадай што са з'яўленнем у вёсцы інтэрнэту знаходзіць цікавыя факты стала прасцей. А затым звесткі былі сабраны разам і прадстаўлены ў 2013 годзе на раённым конкурсе «Гэта наша з табой біяграфія».

Як паказаў час, дадзеная праца стала не вынікам краязнаўчых пошукаў Алы Бубен, а, хутчэй за ўсё, стартавай пляцоўкай. Даследаванне мінулага зацягнула, за кожным раскрытым сакрэтам вынікалі новыя, не менш захапляльныя. У выніку ў 2014 годзе Ала Мікалаеўна са сваім праектам «Гісторыя дабейскага краю» атрымала другую прэмію на XII Рэспубліканскім конкурсе "Бібліятэка – асяродак нацыянальнай культуры" ў намінацыі «За пошукавую і даследчую працу». А яшчэ старэйшына вёскі за гэты час стварыла своеасаблівы летапіс населенага пункта ў інтэрнэце. Усе падзеі, што адбываюцца і тое, што ўдаецца даведацца пра справы даўно мінулых дзён, яна заносіць на старонку «Дабея. Землякі. Дабейскі край », якую завяла ў сацсетках «Аднакласнікі».

А цікавага знойдзена ўжо нямала. Сярод найбольш уражлівага – інфармацыя ў "Гісторыі Рускай Царквы» мітрапаліта Макарыя (Булгакава), якая адносіцца да пачатку XV стагоддзя. «У Віцебску – два манастыры: Багародзіцкі, існаваў у Дабеі і пагост паблізу Віцебска, якія згадваюцца ў запісу 1406 г .; першы меў настаяцелем архімандрыта».

Раней жа спасылаліся на звесткі 1552 года: «Багдан Міхайлавіч мае пушчу, лес, а ў Дабеях два чалавекі, якія яму з раллі сваёй усялякага збожжа чацвёрты сноп даюць і па дні на тыдзень служаць». Зыходзячы з гэтага і вялі адлік з'яўлення вёскі, таму чатыры гады таму адзначылі яе 460-годдзе. Але пасля цікаўнай знаходкі Алы Бубен дату давялося перагледзець. Так і атрымалася, што цяпер населены пункт адзначае 610 гадоў.

Вынаходнік, унук святара

Гартаючы старонкі мінулага, Ала Мікалаеўна нямала даведалася пра храм, які калісьці знаходзіўся на тэрыторыі цяперашніх грамадзянскіх могілак.

У дакументах згадваецца, што ў 1752 годзе драўляная ўніяцкая царква згарэла, а потым у 1793-м там жа была адбудаваная іншая, мураваная, ужо праваслаўная. Будынак да нашых дзён не захаваўся, хоць рэшткі падмурка яшчэ можна ўбачыць. Каб сляды гісторыі не сцерліся канчаткова, Ала Бубен прапанавала неяк адзначыць знакавае месца. Ініцыятыва знайшла разуменне, рэалізаваць ідэю дапамаглі райсавет і сельвыканкам, райгаз, ЖКГ, мясцовыя жыхары. Улетку 2013 г. там, дзе ў мінулым знаходзіўся храм, з'явіўся крыж, на пастаменце якога замацаваная шыльда з надпісам: «На памяць нашчадкам усталяваны гэты крыж. На месцы гэтым стаяла царква Сашэсця Святога Духа, пабудаваная ў 1793 г. і разбураная ў гады вайны».

Дарэчы, у канцы XIX стагоддзя святаром там быў Леў Мацкевіч, пра які ў «Памятнай кніжцы Віцебскай губерніі на 1903 год" сказана, што ён «рукаполож. къ сей церкви въ 1878 г., имеетъ наберенникъ, жалов. 408 р.». Па такіх скупым афіцыйных дадзеных не здагадацца, што гаворка ідзе аб не зусім звычайным чалавеку. Унук Льва Мікалаевіча, савецкі інжынер–вынаходнік Вадзім Мацкевіч, пазней успамінаў: «У маім родзе было два вялікіх дзеда. Бацька майго таты быў знакамітым святаром у вёсцы Дабея Віцебскай губерні (Беларусь). На яго пропаведзі і лекаванне збіраліся сотні людзей не толькі з Беларусі, але і з Расіі. Яму, простаму сельскаму святару, за яго асветніцкую і лекарскую дзейнасць было прысвоена дваранскае званне».

У вёску на Шумілінкшчыне наведваюцца госці з Расіі – праўда, не на споведзь і лекаванне, як калісьці, а на адпачынак альбо ў пошуках інфармацыі апошняга прыстанку сваякоў. Звесткі, якія прыводзяць іх на Віцебшчыну, людзі ўсё часцей знаходзяць у інтэрнэце. Асабліва актыўна гэта адбываецца ў апошнія гады. Так, да прыкладу, пра месца пахавання свайго бацькі даведалася пенсіянерка Ганна Рэва (у дзявоцтве Яравінская). Родныя нядаўна знайшлі

сяржант Якава Яровінскага, які пайшоў на фронт са станцыі Заметчына Пензенскай вобласці ў пачатку 1943 года. А ў канцы снежня ён загінуў у баі пад вёскай Слабодка Сіроцінскага раёна Віцебскай вобласці. Там жа быў першапачаткова пахаваны. Пазней астанкі байца перанеслі ў Дабею, на воінскае пахаванне. У красавіку бягучага года Ганна Якаўлеўна з блізкімі спецыяльна прыехала з Таганрога на брацкую могілках.

– Людзі прывезлі свае граблі, рыдлёўкі – думалі, трэба будзе прыводзіць магілу ў парадак. І былі вельмі расчуленыя, убачыўшы, што ўсё дагледжана, добраўпарадкавана, шчыра дзякавалі нас за гэта, – распавяла Ала Бубен.

Візіты сваякоў дапамагаюць больш даведацца аб загінуўшых на Шумилинщине байцах, атрымаць іх фатаграфіі, якія Ала Мікалаеўна таксама размяшчае на старонцы «Добея. Землякі. Дабейскі край».

А яшчэ ў гонар 610-годдзя населенага пункта адкрыты памятны знак: камень з мемарыяльнай шыльдай, якая змяшчае звесткі аб першым дакументальным згадванні Дабеі. Прыдатны пяцітонны валун, паводле слоў Аляксандра Віктаравіча, знайшоўся выпадкова падчас меліярацыйных работ.

Усталяваць яго вырашылі на ўскраіне вёскі каля скрыжавання, папярэдне падсыпаўшы і выраўнаваўшы пляцоўку. Месца выбралі не толькі за зручнасць. Згуляла ролю таксама гістарычная падаплёка: сюды на скрыжаванні дарог у чэрвені 1944-га выйшаў на танку гвардыі лейтэнант Герой СССР Мікалай Пінжакоў і тры гадзіны адбіваў нямецкія контратакі.

Атрымліваецца так, што чаго ні дакранісь ў жыцці невялічкай Дабеі (на сення там крыху менш за 300 чалавек сталага насельніцтва) – абавязкова спаткаеш незвычайныя факты, звесткі аб унікальных людзях – лекарах, вынаходніках, героях, майстрах ... І аказваецца, што за маленькай кропкай на карце хаваецца цэлы свет, які да гэтага часу да канца не разгадалі і з радасцю прыадчыняюць заслону таямніцы тым, хто цікавіцца мінулым роднага краю.

vitvesti.by

ФУТБОЛ

РАЗГРОМ “ШАРКОЎШЧЫНЫ”

ФК Шуміліна разгромна перамог «Шаркоўшчыну» і стаў лідэрам групы «А»

11 чэрвеня ў суботу шумілінская футбольная каманда правяла матч на сваім полі з гасцямі — ФК «Шаркоўшчына».

З першых хвілін сустрэчы шумілінцы паказалі прыгожую гульню. Нашы футбалісты праявілі волю да перамогі, а лёс матча вырашыўся, калі за паўгадзіны шумілінцы забілі тры галы ў вароты «Шаркоўшчыны». Прычым упершыню ФК «Шуміліна» ў гэтым сезоне забіў хет-трык — гэта быў Міхаіл Шапавалаў.

Ініцыятыва гульні поўнасцю была на баку шумілінскіх футбалістаў і на працягу другога тайма. Асабліва атрымлівалася гульня праз цэнтр, тут вызначыліся Гугін, Стрыжонак , Архіпаў, а праз флангі пастараліся Жалноў і Чарнышоў. Яшчэ тры галы забілі Міхаіл Раманаў, Канстанцін Чарнышоў і Андрэй Меркіянаў.

У выніку бліскучая перамога: «Шуміліна» — «Шаркоўшчына» — 6:0.

Зараз пасля гульняў трэцяга тура, двойчы атрымаўшы перамогі, ФК «Шуміліна» з 7 ачкамі — лідэр групы «А».

Нядрэнна папрацавала ў чэмпіянаце атака каманды, якая накалаціла ў вароты сапернікаў у трох гульнях 10 мячоў, што зрабіла Міхаіла Шапавалава з чатырмя забітымі мячамі лідэрам спісу бамбардзіраў групы. Не далёка адстаў ад таварыша па камандзе і Міхаіл Раманаў. На яго рахунку тры забітых мяча.

Андрэй Мазанкоў: «Нашым варатарам работы было мала. Да перамогі сёння непасрэдна датычная УСЯ КАМАНДА! Народ пайшоў на стадыён, у наступным туры цяжкая гульня з Міёрамі. Дзякуй заўзятарам і аматарам шумілінскага футбола»!

ПЕРШАЯ ПАРАЗА

ФК “Шуміліна” саступіў «Полацкгазу» з буйным лікам.

19 чэрвеня ў чацвёртым туры чэмпіянату Віцебскай вобласці па футболу ФК «Шуміліна» прайграў моцнай камандзе «Полацгаз» з лікам — 0:4.

Літаральна на першых хвілінах сапернікі забілі першы гол з цэнтральнай зоны. Некаторы час шумілінцы яшчэ спрабавалі адыграць прапушчаны мяч, аднак «Полацкгаз» адказваў імклівымі контратакамі. Вароты ФК «Шуміліна» памайстэрску абараняў галкіпер Аляксандр Маслюк. Аднак і гэта не ўратавала — напрыканцы першага тайма палачане рэалізавалі другі мяч.

У другой палове сустрэчы ФК «Шуміліна» атрымаў ад полацкіх футбалістаў яшчэ два галы.

У выніку першае паражэнне: ФК «Шуміліна» — ФК «Полацкгаз» — 0:4.

Андрэй Мазанкоў: ...«балельшчыкаў сапраўды шмат, апошні раз столькі збіралася толькі на матч з Гарадком ў 2013 годзе, калі каманда ў апошнім туры змагалася за выхад у групу А ... і прайграла ...«Прайграла каманда, бо каманда і не гуляла ў камандны футбол. Ёсць як ёсць. Мы пачынаем з нуля, усё, неабходна забыць гэта паражэнне зрабіўшы выснову кожны для сябе, сваю выснову. Нам патрэбны імпульс, імпульс перамог і за гэтым мы едзем у Паставы.»

Зараз пасля чацвертага тура ФК «Шуміліна» апусцілася з першага месца на трэцяе ў групе «А».

Алесь Прыбярэжны

АГРАТУРЫЗМ

АМАТАРЫ СЛАВЯНСКАЙ КУЛЬТУРЫ

Уладальнік аграсядзібы арганізаваў лагер аматараў славянскай культуры на Шумілінщчыне.

Гаспадар аграсядзібы, сапраўдны “марскі воўк”, сельскі старэйшына – гэта далёка не ўсё на рахунку жыхара Шумілінскага раёна Анатоля Бычкова.

Ён умее хадзіць пад ветразямі і вывучае гісторыю, здольны не толькі вылучаць ідэі, але і дамагацца іх увасаблення. А яшчэ не прывык перакладаць адказнасць на іншых і сядзець склаўшы рукі. Ён не можа заставацца абыякавым да таго, што адбываецца вакол, хоць часам і спрабуе махнуць на ўсё рукой.

Так, да прыкладу, здарылася, калі Анатоль Бычкоў ў першы раз стаў адным са старэйшынаў ў Мішневіцкім сельсавеце. Было гэта на мяжы стагоддзяў. Спачатку ўсё ішло нядрэнна, атрымалася нямала зрабіць у плане добраўпарадкавання вёсак і навакольных пагостаў. Не дзіва: капітан другога рангу, які раней служыў на ракетных крэйсерах і вярнуўся ў родныя мясціны занацца фермерствам пасля сыходу на адпачынак, цяжкасцяў не баяўся і вернў у свае сілы.

Актыўнага і незвычайнага старэйшыну тады заўважылі і адзначылі не толькі на раённым узроўні. Колішні кіраўнік вобласці Уладзімір Андрэйчанка за працу і нават уручыў яму каня з калёсамі і збруяй. Тым не менш неўзабаве Анатоль Леанідавіч адмовіўся ад грамадскай нагрузкі. Праблема паўстала, калі ён прапанаваў вяскоўцам змяніць гнілую агароджу на могілках. Многія мясцовыя жыхары пагадзіліся фінансава падтрымаць ініцыятыву, але прыкладна чвэрць катэгарычна адмовілася: маўляў, хай улада грошы вылучае.

Колькі ні клікаў Анатоль Бычкоў да іх сумлення, пераконваючы, што пахаваныя на пагосце менавіта іх продкі, разумення так і не знайшоў. Вось і вырашыў: раз не спраўляюцца з прагнасцю, хай жывуць, як хочуць. Тады яму здавалася, што зноў быць старэйшынай не згадзіцца. А два гады таму не адмовіўся, калі людзі назвалі яго кандыдатуру.

Хоць ён і без гэтага не сядзеў склаўшы рукі, узяў толькі на пару гадоў перадышку пасля фермерства. А затым заняўся аграэкатурызмам, прычым задумаў зрабіць акцэнт на водных падарожжах – нездарма ж з'яўляецца самым сапраўдным капітанам. Глупствам было б не выкарыстоўваць наяўныя веды і навыкі, тым больш што рака працякае ў некалькіх кроках ад сядзібы. У выніку ўсё задуманае неўзабаве ўвасобілася ў рэальнасць, дакладней, у маршрут «Обальскія катамараны». Флатылію, надзейнасць якой пацверджана дзяржправеркай, Анатоль Бычкоў збудаваў сам, і за мінулыя гады яна ні разу не падвяла.

З 1997 года капітан узначальвае раённую арганізацыю Беларускага саюза ваенных маракоў.

– У нас цяпер лічыцца каля 60 чалавек. Сярод іх людзі не толькі з Шуміліна, але таксама з Талачына, Наваполацка, іншых рэгіёнаў, – тлумачыць Анатоль Леанідавіч. – Мы актыўна працуем, і ім з намі цікава.

У свой час стараннямі маракоў усталявалі валун і збудавалі прыстань на Шумілінскім возеры. Нядаўна там з'явілася агароджа, а стары драўляны прычал быў заменены на больш трывалы жалезабетонны.

Але не толькі марская тэма захапляе Анатоля Бычкова. Яшчэ старэйшына-капітан арганізаваў лагер, які аб'ядноўвае жадаючых вывучаць культуру і філасофію нашых продкаў –славян. Людзі з'язджаюцца з розных куткоў Беларусі і Расіі ў дні летняга сонцастаяння ўжо восьмы год запар, каб актыўна адпачыць, развучыць старажытныя абрады і падзяліцца назапашанымі ведамі. Анатоль Леанідавіч за два кіламетры ад аграгарадка Мішневічы спецыяльна ўладкаваў пляцоўку, збудаваў навес, дзе размясціўся лекцыйную залу на адкрытым паветры. З мінулага года ўдзельнікі лагера асвойваюць старадаўнія танцы. Мінулым летам - паланез, у гэты раз - падэспань.

Vitvesti

ЗДАРЭННІ, КРЫМІНАЛ

У ШУМІЛІНЕ ЗАГАРЭЎСЯ ДОМ

Вечарам 28 траўня на вуліцы 2-й Энгельса адбыўся пажар у жылым доме.

28 траўня ў 19-50 паступіла паведамленне аб пажары ў жылым доме па вул. 2-й Энгельса.

У выніку пажару ў доме, які належыць 55 гадоваму грамадзяніну, пашкоджаны дах. Прычына пажару высвятляецца.

ДВА ЧАЛАВЕКІ ВЫРАТАВАНЫ

У весцы Станіслава Лаўжанскага сельсавета загарэўся дом, у якім пражывалі пенсіянеры.

14 чэрвеня каля шасці гадзін раніцы паступіла паведамленне аб пажары дома ў вёсцы Станіслава Лаўжанскага сельсавета. На шчасце, спрацаваў аўтаномны пажарны апавяшчальнік, жыхары пачулі сігнал, (79-гадовы гаспадар і яго 79-гадовая жонка) прачнуліся і пакінулі дом.

У выніку пажару ў доме памерам 8×10 м знішчаны дах, паталочное перакрыцце, маёмасць, пашкоджаны сцены.

Прычына пажару высвятляецца.

ВЫНЕСЛІ САЛА

Адзін жыхар райцэнтра разам са знаёмымі з Гарадоцкага раёна абрабавалі падвал. Упацярпелай ад злодзеяў грамадзянкі, якая пражывала ў Шуміліне, вынеслі шэсць трохлітровых слоікаў з салам і бульбу.

Нанесены ўрон ацэньваецца на 1,6 мільёна рублёў. Цяпер злодзеям пагражае штраф або папраўчыя работы да двух гадоў, або абмежаванне волі да 4 гадоў, ці пазбаўленне волі на той жа тэрмін.

КРАДЗЁЖ У ХАЦІЛАВЕ

Другога чэрвеня у міліцыю звярнуўся пенсіянер, жыхар горада Віцебка, які паведаміў аб крадзяжы на лецішчы.

Другога чэрвеня а дзесятай гадзіне раніцы ў міліцыю звярнуўся 66-гадовы пенсіянер, жыхар горада Віцебска. Ён паведаміў, што ў перыяд з лістапада 2015 года па студзень гэтага года неўсталяваны злодзей, узламаўшы замок на дзвярах, пракраўся ў яго дачны дом, які размешчаны ў вёсцы Хацілава.

З дома прапалі: сокавыціскалка, дзве алюмініевыя ёмістасці і сякера.

Нанесены ўрон ацэньваецца ў 575 тыс. рублёў.

Па гэтаму факту ўзбуджаная крымінальная справа па ч. 2 арт. 205 КК.

ЧАРГОВЫ КРАДЁЖ З ЛЕЦІШЧА

З дачнага доміка пенсіянера выкралі інструменты і рыбалоўныя прылады.

Раніцай чацвертага чэрвеня ў Шумілінскі РАУС звярнуўся 64-х гадовы пенсіянер. Мужчына паведаміў, што ў перыяд з лістапада 2015 года па сакавік бягучага года з яго дачнага дома здзейснены крадзёж рыбалоўных прылад і інструментаў.

Агульны кошт скрадзенага — 820 тысяч рублёў. Узбуджана крымінальная справа.

Сагналі ровар «Бусел»

У пенсіянеркі з лесвічнай пляцоўкі скралі ровар маркі «Бусел».

Увечары 30 траўня у Шумілінскі РАУС звярнулася 63-х гадовая пенсіянерка. Пацярпелая паведаміла, што яна пакінула свой ровар маркі «Бусел» 2011 года выпуску на лесвічнай пляцоўцы, а праз паўгадзіны выявіла прапажу. Мяркуецца, што ровар скраў неўсталяваны зламыснік.

Сума шкоды склала 600 тыс. рублёў. Па гэтым факце ўжо ўзбуджана крымінальная справа па ч. 1 арт. 205 КК.

Сяржук Крупскі

АБ’ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Світанак» паведаміце рэдакцыі аб гэтым–зрабіцебясплатную падпіску. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі прачыталі “Світанак”, то калі ласка, перадайце знаёмым.

• Наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamunikat.org/svitanak.html для далейшага выкарыстання яшчэ да з’яўлення газеты на паперы.

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ЛІСА І ПРАГНЫЯ МЯДЗВЕДЗІКІ

Беларуская мадэль выглядае ўнікальнай толькі на фоне сваіх заходніх суседзяў. Сучасны этап у развіцці беларускай мадэлі найбольш ёміста перадае слова «цугцванг» — становішча ў шахматах, у якім любы ход вядзе да пагаршэння пазіцыі.

Згодна з Вікіпедыяй, памылка — ненаўмыснае адхіленне ад правільных дзеянняў, учынкаў, думак. Звярнуцца да гэтага паняцця і паставіць яго ў цэнтр чарговай «Азбукі паліталогіі» мяне натхніў артыкул паліталога Уладзіміра Роўды «Чаму Усебеларускі народны сход будзе праводзіцца ў разгар крызісу?», апублікаваны на сайце «Наша думка».

Цытую: «Змена вектара знешняй палітыкі магла б стаць адным з ключавых пытанняў парадку дня Усебеларускага народнага сходу. Але гэтага не адбудзецца. Дадзеная праблема не будзе нават узнятая на гэтым цалкам пустым мерапрыемстве, таму што А. Лукашэнка прызвычаіўся вырашаць усе найважнейшыя пытанні развіцця краіны самастойна. Калі б усё адбывалася інакш, дык пры планаванні палітычнага курсу не было б дапушчана столькі шмат грубых памылак: мы б сапраўды даўно жылі зусім у іншай краіне».

Дык вось у чым справа! Аказваецца, беларуская мадэль з усімі яе аўтарытарна-таталітарнымі асаблівасцямі сфармавалася ў выніку чарады кіраўнічых памылак. Г. зн. першапачаткова яе бацькі-заснавальнікі, абапіраючыся на мандат большасці беларусаў, планавалі крочыць у правільным кірунку. Але ў выніку ненаўмысных адхіленняў (памылак) атрымалася тое, што атрымалася.

Але калі гэта так, дык сітуацыю можна выправіць. Усё, што неабходна, гэта, па-першае, прызнанне «вертыкаллю» сваіх памылак і, па-другое, сур'ёзная работа па іх ліквідацыі. Будзем спадзявацца, што на выкананне гэтай праграмы і скіруюць свае намаганні дэлегаты Пятага Усебеларускага народнага сходу.

У імя вышэйшых інтарэсаў дзяржавы

Унікальнасць беларускай мадэлі не варта перабольшваць. Каб зразумець гэту азбукавую ісціну, нам варта зрабіць кароткі гістарычны экскурс.

На працягу тысячагоддзяў існавала ў асноўным два тыпы дзяржаўных утварэнняў (калі не лічыць пераходныя). Першы і тыпалагічна больш ранні — усходні. Ён аб'ядноўвае ўсе цывілізацыі па-за Еўропай. Яго сэнс заключаецца ў структуры ўлады-ўласнасці, што на практыцы азначала поўнае дамінаванне ўлады ў дзяржаве (знаёмы выпадак, ці не так?).

У дзяржавах такога тыпу ўсе багацці і здабыткі грамадства знаходзяцца ў фактычнай уласнасці кіраўніка і апарата яго адміністрацыі. «Папракаюць: Лукашэнка прыватызуе Беларусь... Але гэта мая Беларусь. І я баюся, што раптам будзе не так, і ты ўжо нічым не дапаможаш. <...> У мяне, акрамя краіны, нічога няма». Лепшага тлумачэнні паняцця «ўлада-ўласнасць», мабыць, і не знайсці.

Права цэнтралізаванага размеркавання рэсурсаў недатыкальнае, а сістэма ўлады арганізавана такім чынам, каб уся моц была сканцэнтраваная ў руках кіраўніка. «Гэтая канцэнтрацыя, — тлумачыць гісторык Леанід Васільеў, — неабходная для выжывання і ўмацавання соцыуму, што ён інтуітыўна ўсведамляе і, як правіла, супраць усёмагутнасці вярхоўнай улады не пратэстуе».

Вышэйшая ўлада ў гэтай структуры ўсёмагутная, насельніцтва ж знаходзіцца ў статусе бяспраўных падданых, што не адмяняе права на прыватную ўласнасць. Аднак у любы момант яна можа быць канфіскавана ўладай у імя вышэйшых інтарэсаў дзяржавы і яе вярхоўнага кіраўніка.

«Кажуць: "Лукашэнка баіцца прыватніка і прыватнай уласнасці — гэта пагроза ўладзе". Ды хопіць вам... З любым прыватнікам значна прасцей працаваць, чым з дзяржаўным прадпрыемствам». На чым заснавана такая ўпэўненасць адзінага палітыка (АП)? Адказ відавочны: «Яму (прыватніку) сказаў — ён зробіць. Таму што, па вялікім рахунку, рызыкуе ў адваротным выпадку страціць сваю ўласнасць...»

Сэнс улады-ўласнасці відавочны: чалавек дзеля дзяржавы, г.зн. дзеля тых, хто займае ў кіраванні камандныя пасады.

Але чаму такі прынцып арганізацыі існаваў на працягу тысячагоддзяў? Усё вельмі проста: безгоне насельніцтва стала б лёгкай здабычай для любога гвалтаўніка, пачынаючы ад ордаў качэўнікаў і заканчваючы суседнімі дзяржавамі. Але за ўсё ў гэтым жыцці даводзіцца плаціць. За моц «моцнай дзяржавы» насельніцтву на працягу тысячагоддзяў даводзілася расплачвацца пагалоўным рабствам.

Падтрымала 58,3%, не падтрымала 17,6%

Другі тып дзяржаўнага ўтварэння — заходні, антычнай-буржуазны. Яго радзіма — антычная Грэцыя, а базавы інстытут — поліс. Цэнтр поліса — горад з адміністрацыйнымі і культавымі будынкамі. Зямлі вакол — надзелы грамадзян, паўнапраўных чальцоў гарадской грамады гэтага поліса. Тут няма падданых і ўладара.

Грамадства раўнапраўных грамадзян само выбірае магістрат з грамадзян, якія часова займаюць пасады і пераабіраюцца. Яно ж пад кіраўніцтвам найбольш выбітных сваіх прадстаўнікоў стварае законы, арганізуе суд і будуе грамадскія збудаванні.

Зразумела, ёсць бяспраўныя рабы і чужаземцы-чужынцы. Грамадства пярэстае і няроўнае, але аснова яго — грамадзяне, ад якіх залежыць выбарная ўлада. Гэта структура грамадзянскай супольнасці. Тут дзяржава дзеля чалавека.

Перакос сучаснай беларускай дзяржавы ў бок першага тыпу відавочны. Але так было не заўсёды. Прыхільнікі еўрапейскага выбару любяць спасылацца на Вялікае Княства Літоўскае. Безумоўна, яно было часткай заходняга свету, у якім адносіны паміж васаламі і сеньёрамі мелі на ўвазе дамову з наяўнасцю правоў у абодвух бакоў. Тут дарэчы будзе прыгадаць і сістэму самакіравання гарадоў. Ратушы на цэнтральных плошчах — жывыя сведкі слаўнага еўрапейскага мінулага.

Чаму ў 1795 годзе пад еўрапейскай гісторыяй была праведзена тлустая рыса — асобная тэма. Але сёння мы маем грамадства, якое 24 лістапада 1996 года на рэспубліканскім рэферэндуме адмовілася выбіраць кіраўнікоў мясцовай улады. За абранне прагаласавала 28,14%, супраць — 69,92% (ад колькасці тых, хто прыняў удзел у галасаванні).

Мне запярэчаць, што другі канстытуцыйны рэферэндум быў адзначаны дэбютам Лідзіі Ярмошынай у якасці кіраўніка ЦВК, таму ўспрымаць афіцыйныя вынікі галасавання варта з пэўнай доляй скептыцызму. Пярэчанне прымаецца. Аднак я нешта не ўзгадаю масавых пратэстаў з нагоды вынікаў рэферэндуму, а праведзенае ў чэрвені 1997 года апытанне НІСЭПД паказала, што праект Канстытуцыі ў рэдакцыі АП падтрымалі 58,3% беларусаў, не падтрымалі — толькі 17,6%, пры 24,1% тых, хто не прыняў удзелу ў галасаванні.

Важна разумець, што першы тып дзяржаўнасці («загадны») трымаецца на падтрымцы мас знізу, а не на ўладзе эліты. І калі разбурыць такую ўладу, дык вынікам разбурэння зусім не абавязкова стане ўсталяванне дэмакратычнай заходняга ўзору. У пачатку 90-х гадоў мы мелі магчымасць назіраць і працэс разбурэння, і наступную за ім рэгенерацыю загаднага тыпу дзяржавы.

Зноў звернемся па дапамогу да гісторыка Леаніда Васільева: «Выхоўваць трэба, у першую чаргу, масы, а не эліту. Я хачу нагадаць казку пра двух прагных мядзведзікаў (якія дзялілі пароўну галоўку сыру і ў пасрэднікі ўзялі лісу). З гэтай казкі відаць, што выхаванне трэба пачынаць не з лісы, а з мядзведзікаў».

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
"Новы час"

НАША ВЛАСТЬ

ЧЕМУ ТАК И НЕ СМОГ НАУЧИТЬСЯ ЛУКАШЕНКО

«Скажите, где наши недостатки, и мы исправимся». Такое обещание Александр Лукашенко дал вице-президенту Всемирного банка. «Салідарнасць» решила вспомнить, чему еще обещал, но так и не смог, научиться Лукашенко.

Общаясь с представителем Всемирного банка, Александр Лукашенко был сама любезность, рассыпаясь в комплиментах и обещая выполнить все рекомендации. Что, впрочем, неудивительно, учитывая острую необходимость белорусского руководства в деньгах.

— Я хотел бы, чтобы вы мне сказали, где наши недостатки, и мы обязательно исправим ситуацию, — заявил глава Беларуси. — Поскольку ваше финансирование, особенно в этой ситуации, дает возможность тысячам людей иметь работу и создавать прекрасные объекты. Опыт сотрудничества с вами — открытый, принципиальный — является для нас определенной школой.

Какие уроки преподаст Всемирный Банк Александру Лукашенко, пока неизвестно, но то, что ученик ему попался не самый способный — факт. Судите сами.

Как обещал научиться соблюдать права человека

Еще в 2010 году Александр Лукашенко пообещал научиться у европейцев соблюдению прав человека:

— Нас начали сразу же обвинять по правам человека и прочее... Что-то не нравится, но я им всегда говорю при встрече: «Вы нам говорите, мы хорошие ученики, если видите, что мы что-то не так делаем, вы нам подскажите». Не понукайте, скажите, — заявил он на VI съезде Федерации профсоюзов Беларуси.

Прошло 6 лет. За это время практически полные сроки успели отмотать отправленные за решетку политзаключенные. Чтобы оценить, какие уроки усвоил «хороший ученик» Александр Лукашенко, достаточно посмотреть на то количество судов, которые чуть ли не ежедневно проходят в Беларуси в отношении общественных активистов. Согласно отчету спецдокладчика ООН по ситуации в Беларуси Миклоша Харасти, «ситуация с правами человека в Беларуси не изменилась».

Кстати, Беларусь по-прежнему остается единственной страной в Европе и на постсоветском пространстве, где до сих пор применяется смертная казнь.

Как обещал научиться у американцев поднимать уровень жизни народа

Очевидно решив, что уже усвоил уроки в сфере бизнеса, глава Беларуси решил замахнуться на большее. Встречаясь в 2015 году с американскими конгрессменами, Лукашенко попросил их снова высказать свои предложения и замечания.

— Мы не любим, когда нас толкают в спину, мы никогда не согласимся с тем, когда нам навязывают силой какую-то волю. Но мы хорошие ученики. Если вы нам предложите варианты, которые будут продвигать нашу страну к суверенитету, большей независимости, если вы нам предложите варианты, которые будут улучшать жизнь белорусского народа, мы будем вам очень благодарны и немедленно возьмем их на вооружение, — заявил тогда Лукашенко.

Но то ли американцы чего-то не того насоветовали белорусскому президенту, то ли опять ученик оказался не очень способный, но с тех пор уровень жизни белорусов не то, что не приблизился к американскому, а снизился даже по отношению к собственным недавним показателям. Количество семей, живущих за чертой бедности, неумолимо растет, зарплаты снижаются, а власти только и делают, что рекомендуют белорусам «потуже затягивать пояса».

Как обещал научиться у европейцев «всему»

Об этом он заявил в интервью французской газете «Фигаро» в 2010 году.

— Мы больше чем разочарованы. Мы вообще порой не понимаем, чего хочет Европейский союз, — удивлялся тогда Лукашенко и добавлял: — Мы хорошие ученики, мы готовы у вас учиться всему тому, что соответствует интересам белорусского народа, и тому, что не создает проблем нашим соседям, то есть Европейскому союзу, Украине, России, другим народам мира. Мы готовы в этом направлении учиться у вас.

И снова провал.

Вобщем, с учебой у Александра Лукашенко пока выходит не очень. Единственное, чему он научился за все это время, это давать обещания. Жаль только, подкрепить их реальными действиями пока не получается.

(скарочана)

Павел Дмитриев
gazetaby.com

ГУЧНАЯ СПРАВА

ФЭНОМЭН СПРАВЫ ГАННЫ ШАРЭЙКІ ЯК ІЛЮСТРАЦЫЯ АБСУРДУ

Звычайна, гучныя судовыя працэсы канчаюцца прысудам. Пасьля чаго адбываецца тое, што можна перадаць назвай старога італьянскага фільму «Сьледзтва закончана, забудзьце». У справе дырэктаркі Віцебскай птушкафабрыкі і чальца Савету Рэспублікі Ганны Шарэйкі ўсё адбываецца з дакладнасьцю наадварот.

Вызваленьне з-пад варты ператварыла яе на кароткі час у галоўную мэдыйную пэрсону. Спачатку яна дала дзіўны камэнтар, у якім дзякавала сваім крыўдзіцелям, што выклікала вялікі рэзананс у сацыяльных сетках. Потым гэтую жанчыну сустрэлі як гераіню на яе фабрыцы. Савет Рэспублікі датэрмінова перапыніў паўнамоцтвы Ганны Шарэйкі. І адначасова Віцебскі аблвыканкам прызначыў яе дырэктаркай той самай Віцебскай птушкафабрыкі.

Судовы працэс над Ганнай Шарэйкай і яе паплечнікамі ўнікальны ў некалькіх аспэктах. Хоць падобныя гучныя працэсы ў Беларусі ня рэдкасьць, а хутчэй, правіла, аднак па ступені абсурднасьці гэтая драматычная гісторыя стаіць асобна.

Апошнім часам крымінальны перасьлед ідзе па адпрацаванай схеме: буйнога бізнэсоўца, дырэктара дзяржпрадпрыемства ці чыноўніка садзяць за краты і прапануюць зьдзелку: прызнай віну, заплаці выкуп і выходзь на свабоду. Бо беларускія суды апраўдальных прысудаў практычна не выносяць, і гэта не залежыць ад рэальнай віны чалавека. Большасьць прымаюць прапанаваную зьдзелку, пра што сьведчаць прыклады прадпрымальніка Віктара Пракапені ці спартовага журналіста і чыноўніка Ўладзімера Бяражкова. Ганна Шарэйка і яе паплечнікі (за адным выключэньнем) адмовіліся ад зьдзелкі, настойвалі на сваёй невінаватасьці. Таму адсядзелі два гады.

Крымінальная справа настолькі была прыдуманай і развалілася ў судзе, што нават пракурор быў вымушаны прызнаць: матэрыяльных стратаў прадпрыемству гэтыя людзі не нанесьлі. Але, на ягоную думку, і гэта першы абсурд, нанесьлі страты дзяржаўным і грамадзкім інтарэсам. Што выглядала вельмі дзіўна. Гэта як? Але апраўдаць гэтых людзей суд ня мог паводле вызначэньня, бо, як вядома, «нашы органы не памыляюцца». Таму прыдумалі амністыю і вызвалілі ў зале суду.

Пасьля арышту кіраўніцтва Віцебскай птушкафабрыкі на чале з дырэктаркай спраўная, прыбытковая птушкафабрыка адразу выявілася стратнай. І навошта было марынаваць два гады людзей у турме, калі, як высьветлілася, матэрыяльных стратаў прадпрыемству гэтыя людзі не нанесьлі? Каб і хацеў наглядна прадэманстраваць заганнасьць і абсурднасьць існай сыстэмы, дык лепшай ілюстрацыі не прыдумаеш.

Зьдзівіла актыўная падтрымка дырэктаркі работнікамі птушкафабрыкі. Звычайна беларусы ня любяць начальства. І калі Лукашэнка ганьбіць і садзіць у турму чыноўнікаў і дырэктараў, то гэта заўсёды сустракала даволі масавую падтрымку грамадзтва. А ў дадзеным выпадку атрымалася ўсё наадварот. Апальную дырэктарку калектыў падтрымаў, людзі прыяжджалі на суд, каб выказаць ёй сваё спачуваньне. А пасьля вызваленьня яе ўрачыста сустрэлі на роднай фабрыцы як гераіню. Гэта зусім новая зьява для Беларусі. І яна сьведчыць пра тое, што давер грамадзтва да дзяржаўных інстытутаў, у прыватнасьці, да сыстэмы правасудзьдзя, спадае.

Яшчэ адзін абсурд. Ганну Шарэйку вярнулі на старую пасаду, то бок яна зноў стала дырэктарам той самай Віцебскай птушкафабрыкі, падчас кіраваньня якой яна, нібыта, нанесла страты дзяржаўным і грамадзкім інтарэсам. Маўляў, няхай і далей наносіць тыя ж страты? Ці так завуалявана ўлады прызналі сваю памылку? Шукаць лёгіку ў абсурднай сыстэме — справа няўдзячная.

І самы апошні парадокс, ці, можа, таксама абсурд. Адразу пасьля вызваленьня ў зале суду Ганна Шарэйка, на першы погляд, вельмі дзіўным чынам пракамэнтавала ўсю гэтую трагічную гісторыю, якая зь ёй здарылася. Яна дзякавала тым, хто яе засадзіў у турму — суду, работнікам СІЗА, дзяржаве за тое, што сочаць за парадкам:

«Я ўвесь час спадзявалася на справядлівасьць. На жаль, не зусім так, але і за гэта дзякуй. Больш ці менш, але ўсё роўна разабраліся і нас адпусьцілі... Правяралі, але яны і павінны былі правяраць. А як па-іншаму? Я разумею тую заклапочанасьць дзяржавы, якая хоча, каб усюды быў парадак. Калі што — потым разьбіраюцца. І па справе Мальцава таксама разабраліся. Нашы органы нельга ашукаць. Я вельмі ўдзячная гэтаму СІЗА за тое, што яны ставіцца да ўсіх аднолькава. Я павінна сказаць дзякуй за тое сваё затрыманьне. Нічога, гэта для нас таксама нейкі ўрок, загартоўка. Людзі, якія моцныя па жыцьці, не становяцца слабейшыя ў такіх месцах. Толькі мацнейшымі: яшчэ больш гартуюцца і больш хочуць працаваць, прыносіць карысьць».

Усё гэта было сказана шчыра. Перад намі проста клясыка таталітарнай сьвядомасьці, таталітарнай псыхалёгіі. І цяпер я больш разумею тых людзей, якія, прасядзеўшы 20 гадоў у сталінскіх лягерах, дзякавалі партыі і ўраду, ці тых, хто перад расстрэлам крычаў: «Няхай жыве Сталін!». Дасюль гісторыкі спрабуюць разгадаць загадку, чаму старыя бальшавікі падчас судовых працэсаў 1930-х гадоў прызнаваліся, што яны шпіёны і інш. Справа ня толькі ў тым, што іх катаваньнямі прымусілі так рабіць. Гэтых людзей яшчэ і ўпэўнілі, што так патрэбна партыі. І яны пагадзіліся.

Таталітарная ідэалёгія грунтуецца на культе дзяржавы, звышмагутных, звышмудрых дзяржаўных інстытутаў, апэляцыі да дзяржаўнай неабходнасьці, захапленьні ад духоўнага зьліцьця з уладай. У рамках такой сыстэмы каштоўнасьцяў чалавек зьяўляецца толькі шрубкай. Неабходны яе элемэнт — самаахвярнасьць.

Мы проста недаацэньваем, як глыбока такая псыхалёгія пануе ў асяродзьдзі чыноўнікаў.

Адна з адметнасьцяў беларускай намэнклятуры палягае ў тым, што яна і раней была шчыра савецкая. І рэшткі гэтай псыхалёгіі мы назіраем цяпер. Узгадаем, як віцэ-прэм'ер Натальля Качанава на пытаньне пра нізкія заробкі бюджэтнікаў адказала, што яны ж «гасударавы людзі». У тым сэнсе, што найперш яны павінны думаць пра інтарэсы дзяржавы, а не пра ўласныя заробкі.

А Ганну Шарэйку па-чалавечы шкада. Два гады, выкрасьленыя з жыцьця, ці яшчэ з публічнай ганьбай, проста так, зь дзяржаўнай мэтазгоднасьці.

Валер Карбалевіч
"Радыё Свабода"

У СУСЕДЗЯЎ

КАК ИЗМЕНИЛАСЬ УКРАИНА ЗА ПОСЛЕДНИЕ ДВА ГОДА

Многие белорусы по-прежнему узнают о событиях в Украине через призму российских и белорусских телеканалов, которые настойчиво транслируют атмосферу «бардака», который якобы только и происходит в соседней стране.

Справедливости ради, «Салідарнасць» публикует подборку некоторых любопытных изменений, которые произошли в Украине за последние два года и на которые белорусским чиновникам, как минимум, стоит обратить внимание.

1. «Новая полиция» на велосипедах

За полтора года Украине произошла реформа местной милиции, которая считалась одной из самых коррумпированных в СНГ. С помощью нее с дорог пресловутых «гаишников» и заменили их вежливыми и улыбчивыми «новыми полицейскими».

В чем секрет успеха? Новую патрульную службу создавали с нуля и через открытый конкурс: новым сотрудникам гарантировали высокую зарплату (около 500 долларов), оснастили их новым оборудованием, а также портативными видеокамерами, которые онлайн контролируют каждый шаг полицейского. Теперь у местной полиции совершенно новая философия — это, в первую очередь, сервисная служба, которая должна помогать людям.

Кстати, совсем недавно на улицах украинских городов появились еще и велопатрули — они будут следить за порядком в парках и зонах отдыха.

2. Государственные закупки «на миллиард»

К началу 2017 года абсолютно все государственные закупки в Украине переведут в электронный формат. Для этого местные волонтеры при поддержке Евросоюза создали специальную систему Prozorro, которая позволяет отслеживать, насколько эффективно была потрачена каждая гривна.

По мнению экспертов, система позволяет экономить 15-20% государственных средств. По прогнозам, это даст бюджету около 2 миллиардов долларов экономии в год.

3. Электронное правительство

Еще один перспективный украинский проект iGov позволяет удаленно получить более 300 административных услуг — например, оформить помощь по уходу за ребенком или перерегистрировать автомобиль, не выходя из дома.

Это первая ступенька создаваемой в Украине системы электронного правительства. Ожидается, что через несколько лет все граждане получат так называемый электронный профиль гражданина — с помощью него возможно будет получить любую необходимую услугу в формате онлайн.

Кстати, есть еще один интересный украинский проект, который совсем не помешал бы Беларуси. Например, одна из местных онлайн-площадок «Слово и дело» ведет постоянный подсчет обещаний политиков! Зеленым цветом отмечаются выполненные, а красным — невыполненные. Мол, выводы делайте сами. Вот вам и «пятьдесят оттенков красного», которые, правда, может увидеть любой желающий.

4. «Бентли» и виллы — в открытом доступе

Весной-2016 всех украинских чиновников обязали подавать электронные декларации. Новые изменения в законодательстве предусматривают — если слуга народа вдруг «забыл» указать роскошный автомобиль или дорогую недвижимость, ему грозит уголовная ответственность.

Чтобы ловить нечестных чиновников было проще, в Украине сделали публичным доступ к реестрам недвижимости и транспортных средств, чтобы буквально каждый гражданин мог проверить, а правильно ли тот или иной чиновник заполнил свою декларацию?

Такое нововведение также неплохо было бы применить в Беларуси, где об элитных коттеджах бывших чиновников люди узнают лишь случайно.

5. Судьи и прокуроры идут под суд

В конце прошлого года в Украине заработал новый правоохранительный орган — Антикоррупционное бюро. Его цель — находить взяточников среди высокопоставленных чиновников. Его создавали при поддержке американского ФБР, а сотрудников набирали через открытый конкурс на высокую зарплату от 1-1,5 тысяч долларов. Результат не заставил себя ждать — новые детективы уже задержали, к примеру, более десятка судей и прокуроров, которых удалось поймать на взятках с поличным.

Напомним, что в Беларуси судьи оказались на скамье подсудимых лишь один раз за более чем двадцать лет.

6. Убыточные предприятия — на откуп иностранцам

Пока белорусы думают, что делать с убыточными крупными государственными предприятиями, в Украине, кажется, уже нашли способ сделать их более успешными, привлекая иностранных антикризисных менеджеров.

Так с мая украинскую железную дорогу возглавил поляк Войцех Бальчун, который в свое время был президентом железнодорожного оператора PKP Cargo. Интересно, что зарплата менеджера составит от 30 до 50 тысяч долларов в месяц.

7. Декоммунизация

Украина, по примеру стран Балтии, стремительно избавляется от советского «наследия». За последние месяцы были переименовано около 900 населенных пунктов, несколько тысяч улиц, а также демонтированы сотни памятников коммунистическим деятелям.

Ожидается, что позже их перенесут в Музей тоталитарного прошлого, который откроется в Киеве. Что ж, наверное, в этом есть смысл — ведь, как замечают эксперты, окружение каждого народа сильно влияет на его ментальность.

Евгений Федоров
gazetaby.com

Заснавальнік: Салодкі Сяргей Аляксандравіч
Рэдактар: Шчамлёў Аляксандр Міхайлавіч

Адрас рэдакцыі: 211262, Шумілінскі раён, п/а Амбросавічы.
Тэл. 3-73-74, маб. +375299870742.
Газета выдаецца з верасня 2000 г.

Падпісана да друку 29.06.2016 у 15.40
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры дапамозе аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.